

Duco's eerste brief

Federico, mio amico, come stai?

Vandaag is het stil hier, zo stil zelfs dat je de kikkers in de sloot van hiernaast kunt horen kwaken. *Mafkezen-wangzakken-bellenblazers!*

Wat een klerezooi allemaal! De buik van die klootzak, helemaal open, darmen eruit, compleet aan gort. Ik zou zweren op alles wat me lief is dat het een ongelukje was, maar dat gelooft natuurlijk geen hond. Een dergelijk groot zwaard gaat nou eenmaal niet op eigen initiatief het avontuur aan. *Het lemmet dient de meester.*

Die slappe blubberbuik was *a piece of cake*, maar om vanuit de eerste incisie in één ruk naar boven door te halen, tot aan de keel zeg maar, dat is *different cook*, dat kan ik je verzekeren. Zo'n borstbeen is steviger dan je op het eerste gezicht zou denken. Ik moest tot twee keer toe aanzetten. Werkelijk iedereen, zelfs een kind, zal begrijpen dat eigenhandig..., dus zelfmoord als verklaring lijkt me *out of the question*. Hoewel, wat dacht je van harakiri als mogelijkheid om de ziel vrij te spelen, de eervolle dood?

Funcky Fred, dear friend of mine, ik schrijf je, maar niet om me vrij te pleiten. Zie het maar als een staaltje onmacht. Schoon schip maken, het geweten sussen of me verantwoorden voor mijn daden, dat is geheel tegen mijn principes, niet zo mijn stiel, meer iets voor leeggelopen weifelkonten en bibberige hangwang politici, angstige obstructievelingen, je weet wel, het slag volk, slap als slapplanten die te lang in de zon hebben gestaan. Ik hoef me nergens voor te schamen, heb me altijd voorbeeldig gedragen, ben over het algemeen oplettend van aard en houd me keurig aan de regels, dus kom me niet aanzetten met het verhaal dat dit persoontje zich zou moet verantwoorden! Lazer op!

Ik voel geen noodzaak om je te vervelen met een of ander slaapverwekkend verweer, slap gewauwel als je het mij vraagt, zoals je wel vaker hoort, maar ik schrijf je om je te waarschuwen dat *on this very moment, on this very spot*, duistere krachten aan het werk zijn. Een ruimdenkend mens als jij zal niet bij voorbaat de neiging in zich voelen opkomen om zoiets als onredelijk af te wijzen of te veroordelen. Jij bent uit een heel andere boom gezaagd, een open *Spirit*, een echte vriend, in voor- en tegenspoed, die altijd het beste met me voor heeft gehad, wat er verder ook wordt beweerd.

Waar ik je voor wil waarschuwen zou je kunnen omschrijven als '*de organisatie van de ONWIL*'. Ze blijven maar bezig, alleen maar omdat ik een manier heb gevonden om ze het leven zuur te maken.

Ze zijn overal, er is werkelijk geen ontkomen aan. Ik ben er vrij zeker van dat alles wordt afgetapt. Zelfs wat we denken, voelen en hopen. Ook nu weer, ik voel het niet alleen, ik

weet het zeker. Wat hun uiteindelijke missie is daarover tast ik nog in het duister. Ik heb geen idee. Misschien ook maar beter.

Ze vinden het onuitstaanbaar om afhankelijk te zijn. Om het even wat. Alles willen ze naar hun hand zetten, omvormen, door het veel te kleine pijnlijke gaatje persen net zo lang tot het weer in hun plaatje past. Maar ik verzeker je dat het ze niet gaat lukken! Dan hebben ze aan mij toch echt een kwaaië. Ik laat me er echt niet onder krijgen! Hoe heftig ze zich ook verweren, ik heb ze stevig bij de Goddelijke kloten. Hoe zeg je dat in het Italiaans? Waarschijnlijk zoiets als '*genitali divine*'. Ach laat ook maar, het doet er ook niet toe. Niets doet er meer toe.

Alleen wanneer het, zoals nu, volledig stil is, voel ik de kracht als in een brede rivier uit me wegvloeien. Dan besef ik dat we helaas niets in te brengen hebben. Mijn laatste hoop heb ik gevestigd op de Maan.

Misschien is deze brief wel het laatste wat ik in het volle verstand zal kunnen voltooien, voordat ik me definitief in nevelen zal gaan hullen.

Alfredo, ik wens je al het geluk van de wereld! Maak je over mij maar geen zorgen. Weet dat ik ze altijd net één stapje voor ben. Ik heb me verzoend met het lot als een moderne Odysseus over de zeeën rond te zwalken. Die oude Homerische Gek, dat was er ook zo een, net als ik verworpen tot een zwervend bestaan. Een verloren ziel, het oog gericht op een heugelijk weerzien, met in haar kielzog, eeuwige rust en verlossing. Het heeft er alle schijn van dat ook ik tot dit verschrikkelijke lot veroordeeld ben.

Gelukkig beschik ik over voldoende *pecunia*. Die klootviolen hebben me heel wat nagelaten. Ik sloeg er stijl van achterover. Nooit geweten dat ze zó rijk waren.

Ik heb een aantal onguere vrijers achter me aan, dus het is oppassen geblazen. Ze niet wijzer maken dan nodig is. Woon- en verblijfplaats, bedoel ik dan. Ik heb een kennisje bereid gevonden om deze brief te posten, zodat het niet te herleiden is waar ik me op dit moment bevind.

Geen idee of we elkaar ooit nog eens in de armen mogen sluiten. Heel eerlijk Fred, die gedachte stemt me droevig. Maar hé, niet getreurd, zolang er leven is...!

Weet je, even iets heel anders. Jij hebt toch ook, net als *yours truly*, een tering hekel aan alles wat met geoorloofd geweld te maken heeft? Een omhooggevallen onanerende corrupte kanarie die het in zijn bolle kop heeft gekregen om met staatssteun mens en dier in het verderf te storten, gedreven door het lekkend ventiel van zijn opgeblazen hoogmoedsballon, daarbij de morele en wettige rechtvaardiging naar zich toe harkt, zich beroepend op onbetwistbare principes, overwegingen die op hun beurt weer gebaseerd zijn op oeroude, in mijn ogen zeer discutabele, door oervolken overgeleverde vertellingen.

Ze weten niet beter, de cultuurdragers, de opvoeders, de opvoeders van opvoeders, de aktetassen, de moralisten, de peentjeszweters, de leerkrachten met hun overjarige naar

kaas meurende zweetoksels, de op macht beluste kerkvaders, rechters, politici, koningen, keizers, kutjes admiraal. Stuk voor stuk gekken die volledig in hun recht menen te staan. Kloothommels, opgeblazen zure eeltknobbels. En dan op de dag des oordeels er vol voor gaan, er met een gerust hart stevig op losgaan, in rijen van tien, standrechtelijke executies, martelingen, onthoofdingen, hele dorpen gezellig in de as leggen, volksstammen aan lantarenpalen opknopen, vrouwen en kinderen eerst net zolang tot er geen touwtje meer te vinden is, in het zicht of ergens op een duister plekje waar pottenkijkers niet welkom zijn. Het kan ze echt geen reet schelen. Samen met hun geile vriendjes, een dagje heerlijk bloedverkrachten, eerst nog voorzichtig maar al gauw stevig tot het bloed niet meer te stelpen is, de tampeloeres, nog nat van het lustig opgestuwde bloed, ongeremd overal naar binnen duwen, alles wat ooit liefde heeft gekend met zich mee de diepte intrekend.

De sociaal-culturele-politieke-religieuze opportunistische bewindvoerders, allemaal patjepeeërs als je het mij vraagt. En dat alleen maar om het gefingeerde, arbitraire en onbetwistbaar hogere doel veilig te stellen. Ze weten het, zolang er angst heerst zijn het net makke schapen, uitzonderingen daargelaten. Niets in deze wereld kan met zekerheid gezegd worden.

Ik zie het somber in beste Fred. Alleen maar in vrede willen bestaan is een decadente gedachte en is volgens mij ook niet zoals het door de Hemelse Vader ooit bedoeld is. Het is een afzwakking van onze natuurlijke staat, zeg maar gerust een afwijzing van de schepping in al zijn glorie en grootheid. Het is de afgescheidenheid die ons onwelgevallig is, dobberend op golven van bange hoop, een tendens, die verzwakt en daarom tot op het bot bestreden moet te worden. Maar ik ben geen beest, je kent me. Ik zal coulance betrachten, in de wetenschap dat tussen al die bagger altijd wel iets van waarde zich staande houdt.

Ik bedenk me nu net waar al die Godverdomse-tering-tering-hekel vandaan komt. Het heeft denk ik te maken met mijn afkeer van messen, terwijl deze *modus operandi* (en niet eens van zo heel lang geleden) tot mijn handelsmerk behoorde. Maar vandaag de dag is alles anders. Het maakt me niet uit hoe groot, dik of dun, glad of gekarteld, waar stalen tongen verschijnen daar is een angstaanvalletje nooit ver weg. Mijn gestel kan er geloof ik niet meer zo goed tegen.

Het gekke van de zaak is, dat ik ondanks mijn diepgewortelde weerzin, messen, stiletto's, vlindermessen, machetes en zwaarden, onopvallend of op gestileerde wijze uitgevoerd, al dan niet rijkelijk gedecoreerd, echt wel op waarde weet te schatten, zeker daar waar het ceremoniële messen betreft, functionele gebruiksvoorwerpen met een duidelijk doel en functie, zoals het verwijderen van het voorhangsel van de vleselijke tabernakel, om zodoende het onopvallende velletje van het Heilige der Heiligen te scheiden, het hemelse instrument aangaande genot en voortplanting, de plek waar naar verluid de Goden ooit hun intrek namen.

Afwijzen of afkeuren, puur op basis van mentale, fysieke of emotionele verontwaardiging of walging hoe begrijpelijk ook is naar mijn heilige overtuiging heel menselijk, maar moet ondanks het engagement toch onder de noemer van

tekortkomingen gerangschikt worden. Emoties zijn veel te wankelmoedig om als richtsnoer te dienen voor Waarheid, Leven en Rechtvaardiging.

Duistere krachten hebben zich een weg naar boven weten te vechten. Ze laten zich door niets en niemand van de wijs brengen.

Gisteren las ik een bericht in de krant over een verwarde vrouw die een schaar diep in de leuter van haar lieve peutertje stak. Volgens mij een knijter van een hit: '*Leutertje-mijn-lief-lief-piele-peutertje*'.

Uit het artikel was niet op te maken hoeveel schade er precies was aangericht. Zou dat doorkliefde lieve leuter-kleutertje nog in leven zijn? De piemel als geheel of had ze zich enkel op de eikel geworpen, afgetopt zoals je dat doet met een bolknaksigaar?

Ik moet ook nog even iets kwijt over al die lullige Engelfiguren, God betere het! Uit het paradijs verdreven, dat is een *no brainer*. De engelen waar over gesproken wordt hebben de taak om de toegang tot de boom des levens te bewaken, met het vlamvend zwaard als wapen. Wat ze ook beweren, de verzoening met de Beer staat op gespannen voet met Zijne gerechtigde beproeving! Geloof me, ik weet waar ik over spreek!

Nooit vergeten, ze houden alles onophoudelijk in de gaten. Dag en nacht, binnen en buiten, boven en onder. Maar wat ze niet beseffen, de gebakken appelflappen, dat ik ze ook in het snotje heb. Aanwijzingen genoeg.

Mijn burens van hiernaast hebben flink lopen klagen, de zakkenwassers, laffe teringleiers! Alleen maar omdat ik 's nachts tegen de Duvel en zijn oude moeder te hoop loop. Aanklagen, zonder te beseffen wat ik allemaal voor ze betekend heb. *Story of my life!*

Gelukkig gezond van lijf en leden. Ze verzwakken met het uur. Ze hebben echt geen flauw idee wat er boven hun hoofd hangt.

Ik blijf voorlopig op mijn post, *no matter what* en doe alles wat in mijn vermogen ligt. Ik hoop maar dat het genoeg zal zijn. Ik kan natuurlijk ook geen ijzer met handen breken. Hoe zeggen ze dat in het Duits? '*Eisen kann man nicht mit Händen brechen*'. Andersom natuurlijk wel. '*Händen kann man mit Eisen brechen*'. Daar ben ik meer dan eens getuige van geweest.

Wat is dat toch met die taal!? Waarom klinkt alles in dat *verdammte* Duits toch net iets krachtiger? Wordt door het geprononceerd ge-takke-takke-tak de onzin van het gesprokene ontvelt en wordt voor eenieder zichtbaar het ware gelijk open en bloot tentoongesteld, waardoor importante inertie net iets beter voor het voetlicht komt? Wat denk jij? Of geldt dat ook voor andere talen? Zeker voor de taal van de oude Romeinen. Maar dan hebben we het over heel andere grootheden.

Ik zie het beeld nog voor me van die in zijn bloed stikkende zakkenwasser. Hij had het, als je het mij vraagt, volledig aan zichzelf te danken. Je moet ook geen spelletjes met me spelen, dat wordt niet geapprecieerd. Wil je *the wise guy* uithangen, *be my guest*, maar dan maak je onherroepelijk kennis met één van mijn prikkertjes. Daar is geen huilerig kruid tegen opgewassen. En ze weten het.

Je moet maar eens opletten, de Baas van het stelletje ongeregeld is meestal degene die het minste zegt. Een klein knikje is voldoende om het moordlustige tuig in beweging te zetten. Je moet daarbij niet gelijk aan een man denken. Ik heb het uit de eerste hand mogen ervaren. Och man, je hebt werkelijk geen idee!

Dat lullig lapje lillend vlees viel steil achterover, met dat enorme mes rechtop in die vette pens. De oevers van de rivier de Styx waren al in zicht, maar hij bleef maar doorjammeren. En waarvoor? Alles aan zo'n moment is tevergeefs, redding uitgesloten. Pogingen om het bloeden tegen te gaan zijn tevergeefs, daarvoor was die jaap te groot, de wond te diep. Moet je je voorstellen, z'n darmen lagen eruit! Zelfs hij zou beter moeten weten. Waarom kunnen we ons niet neerleggen bij het onvermijdelijke? Ik heb het van dichtbij meegemaakt, blinde paniek die de regie overneemt, geen prettig gezicht. Zo dom, zo uitzichtloos.

Het maakt me allemaal geen reet meer uit. Het enige wat nu nog telt is de opdracht die mij gegeven is. Dat is eigenlijk nog enige wat tot een goed einde gebracht moet worden, dan is het genoeg, niet alleen voor mezelf, maar in het belang van de gehele mensheid.

Misschien denk je: 'Wat bazelt die vent'! Laat ik het zo zeggen, ik spreek misschien in raadselen maar vergeet niet dat ik je gewaarschuwd heb!

Fred, ik kan je niet genoeg op het hart drukken, WE ZIJN NIET ALLEEN! Ze hebben een geheel eigen agenda, vergeet dat nooit! Vergis je niet, in tegenstelling tot ons gaan zij niet van het Goede uit.

Spreek je nooit uit, houd altijd iets achter de hand. Hoe ze het doen, doen ze het. Ik heb geen idee, maar ze zijn er altijd en luisteren altijd mee, zeker wanneer je niet aan hun kant staat, en er eigen ideeën op nahoudt. Het irriteert ze en maakt ze razend. Maar ik laat me er niet onder krijgen! *In juiste gedachten groeit het stil verzet.*

Ik heb nog nooit iemand met een mes de strot afgesneden. Daar trek ik de grens. Ik zou het misschien eens kunnen proberen, misschien eerst eens op een hond. De wijd opengesperde ogen, het bloed uit de halsslagader, dat gekerm! Mij niet gezien.

Waarom moet schuld bestraft worden? Dat slaat toch nergens op?!

Als kind begreep ik niets van de relatie tussen 'God de vader' en mijn 'biologische Vader'. Maar wat ik wel zeker weet is dat die hemelse kornuit niet op zijn achterhoofd is gevallen. Die laat zich echt niet door een amechtig zuchten om de tuin leiden.

Ik denk wel eens dat mijn vader de rol van 'de verloren zoon' in gedachten had, de jongeling die ondanks zijn slechte inborst toch met open armen door de *Almachtige Vergeabsoluteerbare Zijner Genadige Vader* ontvangen wordt. Kijk, nou klink ik net als een echte Duitser! Het is mijn heilige overtuiging. Ik stel dat wanneer iets in de Duitse Taal is uit te drukken er altijd iets van Waarheid tussendoor schemert. Maar dat hoef ik jou niet uit te leggen.

In 'Immens Vertrouwen' is hij uiteindelijk ter ziele gegaan. Hij wist niet beter, laten we het daarop houden. Ik ben ervan overtuigd dat hij mij zonder aarzelen geofferd zou hebben, zijn eigen heil en zaligheid voor ogen houdend. De verloren Zoon verraden. De mirre was even op anders hadden ze het met bakken over hem uitgestrooid. Ik ben het kind van een Vader die meer van God hield dan van zijn enig geboren Zoon. In het dagelijkse doen en laten was hij de grote afwezige, net als zijn Hemelse Voorbeeld. Zijn hoogmoed, arrogantie, beschimping, afkeuring, teleurstelling, woede en afwijzing hing als een duistere sluier over de wereld. Voor God zal het nog een moeilijke beslissing geweest zijn, vergeven of de brandende toorts tot het randje in die vaderlijke reet van hem duwen.

Zal ik de Zoon van een Zoon van een Zoon moeten verwerpen of hem ondanks alles toch in de armen sluiten?

Toen ik ze vertelde dat het wat mij betreft klaar was, was dat nog wel even een dingetje. Ik was uiterst kalm, misschien bracht dat ze aan het twijfelen. Maar ze waren *not amused*, de galbakken. Ik wist dat ik hele bak ellende over me heen zou krijgen. Ik weet gewoon te veel, door wie, wanneer en op welke manier. Levend ben ik blijkbaar meer waard dan tussen zes plankjes. Daarom is het tijd om te verdwijnen. Achteraf gek dat ze me toen niet meteen te pakken hebben genomen. Misschien hoopten ze dat ik me nog zou bedenken.

Ik ben werkelijk overal. Een tactiek die ik van ze heb overgenomen. Dan weer hier, dan weer daar, dan weer onder dan weer boven. Op dit moment huur ik een kamer ergens in een piepklein bergdorpje, onder in de Italiaanse laars (of niet?). Ik koester overigens geen enkele illusie. Waarschijnlijk is het *a matter of time*. Ze zullen me afknallen als een dolle hond, risico van het vak, daar moet je niet moeilijk over doen of er maar over blijven doorzeuren. In hun plaats zou ik hetzelfde gedaan hebben.

Fred, niet getreurd! In het leven moet je het lot als je beste vriend beschouwen. *Amor Fati!* Altijd beter dan sacherijnig wegrotten in een volgescheten 24-uursluier. Mij niet gezien! Laat mij dan maar lood happen! Hoe eerder, hoe beter.

Wat die drugs betreft, het maakt me geen snars uit, welke, hoeveel en op welke manier, snuiven, slikken, spuiten, ik heb toch niets meer te verliezen. Je moet maar zo denken, niemand heeft het Eeuwige leven. *Zo vaak en zoveel het lichaam dragen kan*, is tegenwoordig het devies. In wat voor vorm of kleur, dat maakt me echt geen zak meer uit. Wit, geel, blauw, rond, of van die zeshoekige, in poedervorm, vast of vloeibaar, ik douw het er allemaal in.

Ik mag misschien wat somber overkomen, maar echt, geloof me Fred, ik red me wel. Ondanks mijn kinderlijke verzet en existentiële walging ben ik goedgehumt en storm in volle vaart het Goddelijke licht tegemoet, alwaar ik vertrouw mijn geliefde Penelope op me wacht.

Voor eeuwig in mijn gedachten,

Je vriend Duco.